

Αναφορά στο ΣΤΠ για Διάκριση εις βάρος παιδιών και νέων σε αρχαιολογικούς χώρους και μουσεία

Οι οργανισμοί Generation 2.0 for Rights, Equality & Diversity και το Δίκτυο για τα Δικαιώματα του Παιδιού ζήτησαν την παρέμβαση του Συνηγόρου του Πολίτη με σχετική αναφορά, για τη διακριτική μεταχείριση παιδιών και νέων από 6 έως 25 ετών βάσει της υπηκοότητας κατά την είσοδο σε οργανωμένους αρχαιολογικούς χώρους, ιστορικούς τόπους, μνημεία και μουσεία στην Ελλάδα.

Μια [ανάρτηση διαμαρτυρίας](#) στα social media επέστησε την προσοχή μας στο θέμα αυτό. Συγκεκριμένα, η διάκριση αφορά στην [Κοινή Υπουργική Απόφαση](#) των Υπουργών Πολιτισμού και Αθλητισμού και Οικονομικών (με ημερομηνία 27.6.2019 και ΦΕΚ Β' 2666/1.7.2019) καθώς και την [μετέπειτα τροποποίησή της](#) (ημερομηνία 31.10.2019 και ΦΕΚ Β' 3976/31.10.2019). Σύμφωνα με αυτές τις αποφάσεις, **τα παιδιά και οι νέοι ηλικίας 6 έως 25 ετών των εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωρών θα καταβάλλουν μειωμένο αντίτιμο** για τα μεμονωμένα εισιτήρια, ύψους 50% περίπου του εκάστοτε κανονικού αντιτίμου για την είσοδό τους στους προαναφερθέντες χώρους (άρθρο 2 παρ. 1 στοιχ. α'), ενώ **τα παιδιά και οι νέοι ηλικίας έως 25 ετών των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης απαλλάσσονται πλήρως από την καταβολή αντιτίμου** (άρθρο 3 παρ. 2 στοιχ. α'). Και στις δύο περιπτώσεις, η επιβεβαίωση της ηλικίας και της υπηκοότητας θα γίνεται με την επίδειξη του διαβατηρίου (στην πρώτη περίπτωση) και της αστυνομικής τους ταυτότητας ή του διαβατηρίου (στη δεύτερη).

Η πρόβλεψη αυτή αντίκειται στην αρχή της ίσης μεταχείρισης η οποία ισχύει ρητώς για όλους τους ανθρώπους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα ανεξαρτήτως, μεταξύ άλλων, εθνικής ή εθνοτικής καταγωγής. Συγκεκριμένα, αυτή η περίπτωση, αφορά στην *«πρόσβαση στη διάθεση και την παροχή αγαθών και υπηρεσιών που διατίθενται (συναλλακτικά) στο κοινό»* (άρθρο 3 παρ. 3 στοιχ. δ').

Επιπλέον, η συγκεκριμένη πρόβλεψη εναντιώνεται και στις διατάξεις του Κώδικα Μετανάστευσης και Κοινωνικής Ένταξης περί ίσης μεταχείρισης ανήλικων πολιτών τρίτων χωρών (άρθρο 21 παρ. 7 του Ν.4251/2014). Τέλος, είναι σε πλήρη αντίθεση με την αρχή της ίσης μεταχείρισης και των διακρίσεων όπως προβλέπεται στη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (Ν.2101/1992), συγκεκριμένα στο άρθρο 2 που αφορά στην υποχρέωση των συμβαλλόμενων κρατών να σέβονται χωρίς διακρίσεις τα δικαιώματα του παιδιού και με το άρθρο 28 παρ. 1 που προβλέπει *«το δικαίωμα του παιδιού στην εκπαίδευση και, ιδιαίτερα, για να επιτευχθεί η άσκηση του δικαιώματος αυτού προοδευτικά και στη βάση της ισότητας των ευκαιριών»*.

Από τα παραπάνω συνεπάγεται ότι ένας τομέας που θα επηρεαστεί άμεσα από την εφαρμογή της συγκεκριμένης νομοθεσίας είναι η εκπαίδευση. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο των προβλεπόμενων εκπαιδευτικών επισκέψεων στους παραπάνω χώρους, οι μαθητές και μαθήτριες, κατά την είσοδό τους, θα διαχωρίζονται, βάσει της καταγωγή τους και ανάλογα με αυτή θα πληρώνουν ή όχι το αντίτιμο. Οι εκπαιδευτικοί από την άλλη, θα υποχρεώνονται να συμβάλλουν σε αυτή τη διακριτική μεταχείριση των μαθητών καθώς, στην πράξη, προκειμένου να προγραμματίσουν την επίσκεψη, καλούνται να υποβάλουν μια λίστα των μαθητών, επισημαίνοντας την ταυτότητά τους ως πολίτες ή μη των κρατών μελών της ΕΕ. Το γεγονός ότι για την ίδια σχολική επίσκεψη κάποιος θα πληρώσει ενώ άλλοι όχι, δημιουργεί ένα κλίμα διάκρισης μεταξύ των ίδιων των μαθητών.

Είναι ξεκάθαρο ότι τέτοιου είδους πολιτικές οδηγούν στην περαιτέρω διάδοση μιας κουλτούρας διακρίσεων. Διότι, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά σε μια τέτοιου είδους σχολική εκδρομή τα παιδιά των μη Ευρωπαϊών μεταναστών (οι αιτούντες διεθνή προστασία και δικαιούχοι διεθνούς προστασίας απαλλάσσονται) στοχοποιούνται.

Η συγκεκριμένη υπόθεση είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα θεσμικού ρατσισμού. **Όταν δηλαδή οργανισμοί, ιδρύματα ή κυβερνήσεις, μέσω νόμων, διαταγμάτων, κανονισμών, κανόνων και τρόπων λειτουργίας προβαίνουν σε διακρίσεις, είτε άμεσα είτε έμμεσα, κατά ορισμένων ομάδων και ατόμων που οδηγούν στην περιθωριοποίηση και στον αποκλεισμό.** Και στην προκειμένη περίπτωση, διαπράττεται για ακόμη μια φορά από τον Έλληνα νομοθέτη.

Report to the Greek Ombudsman regarding the discrimination against children and young people in archaeological sites and museums

The organizations Generation 2.0 for Rights, Equality & Diversity and the Network for Children's Rights, have requested the intervention of The Greek Ombudsman in the form of an official complaint in reference to the discrimination against children and young people between the ages of 6 and 25 on the grounds of nationality upon entry into organized archaeological sites, historical sites, monuments and museums in Greece.

A [viral post](#) on social media brought this issue to our attention. In particular, the discrimination concerns the [Joint Ministerial Decision](#) of the Ministers of Culture and Sport and Finance (dated 27.6.2019 and Government Gazette B '2666/1.7.2019) and its [subsequent amendment](#) (dated 31.10.2019 and Government Gazette B' 3976/31.10.2019). According to these decisions, **children and young people aged 6 to 25 from countries outside the European Union will pay a reduced fee** for individual tickets, approximately 50% of the regular fee for entry into the aforementioned venues (Article 2 par. 1 point a), **while children and young people up to 25**

years of age from EE Member States who are fully exempt from paying the entrance fee (Article 3 par. 2 point a). In both cases, confirmation of age and nationality is done by providing the passport (in the first case), and the police ID or passport (in the second case).

This provision clearly goes against the principle of equal treatment as it explicitly applies to all persons in the public and private sectors irrespective, inter alia, of national or ethnic origin. This case in particular can be referenced to “*access to and supply of goods and services which are publicly available*” (Article 3 par.3 point d).

In addition, this provision also goes against the provisions on equal treatment of the underage third country nationals of the Immigration and Social Inclusion Code (Article 21 par. 7 of Law 4251/2014). Finally, it is in complete violation of the principle of equal treatment and discrimination in accordance with the (UN) Convention on the Rights of the Child (Law 2101/1992), specifically Article 2 concerning the obligations of EU Member States with regard to respecting the rights of children without discrimination as well as Article 28 par. 1 which foresees the “*right of the child to education and, in particular, to the exercise of this right in a progressive manner based on equal opportunities*”.

One of the areas that will be directly affected by the implementation of this legislation is education. Specifically, in the schools, as part of their planned visits to the above areas, children and young students will be separated upon entry, according to their nationality, whereby some will be required to pay. Teachers, on the other hand will be required to actively contribute to this discrimination of students as, in practice, and in order to plan such a visit, they are required to submit a list of participating students indicating their identity as either citizens of EU Member States or not. In addition, the fact that for the same school visit some students have to pay while others do not, has the potential to create a discriminatory environment between the students themselves.

Such policies lead to the further propagation of a culture of discrimination. Because, as we know very well, on such a school trip, the children of non-European immigrants (refugees are exempt) will be targeted.

This case is a clear example of institutional racism. Meaning, **when organizations, institutions or governments, through laws, decrees, regulations, rules and modes of operation discriminate, either directly or indirectly, against certain groups of people leading to their marginalization and exclusion.** In this case, once again, the Greek legislator is the perpetrator.